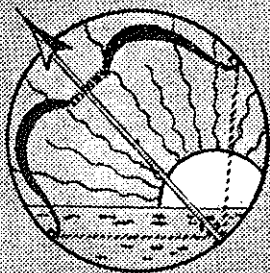

487575, 22. 4-6.
487575, 2-23
487575, 2-4

487575

*In slujba poporului,
inainte!*

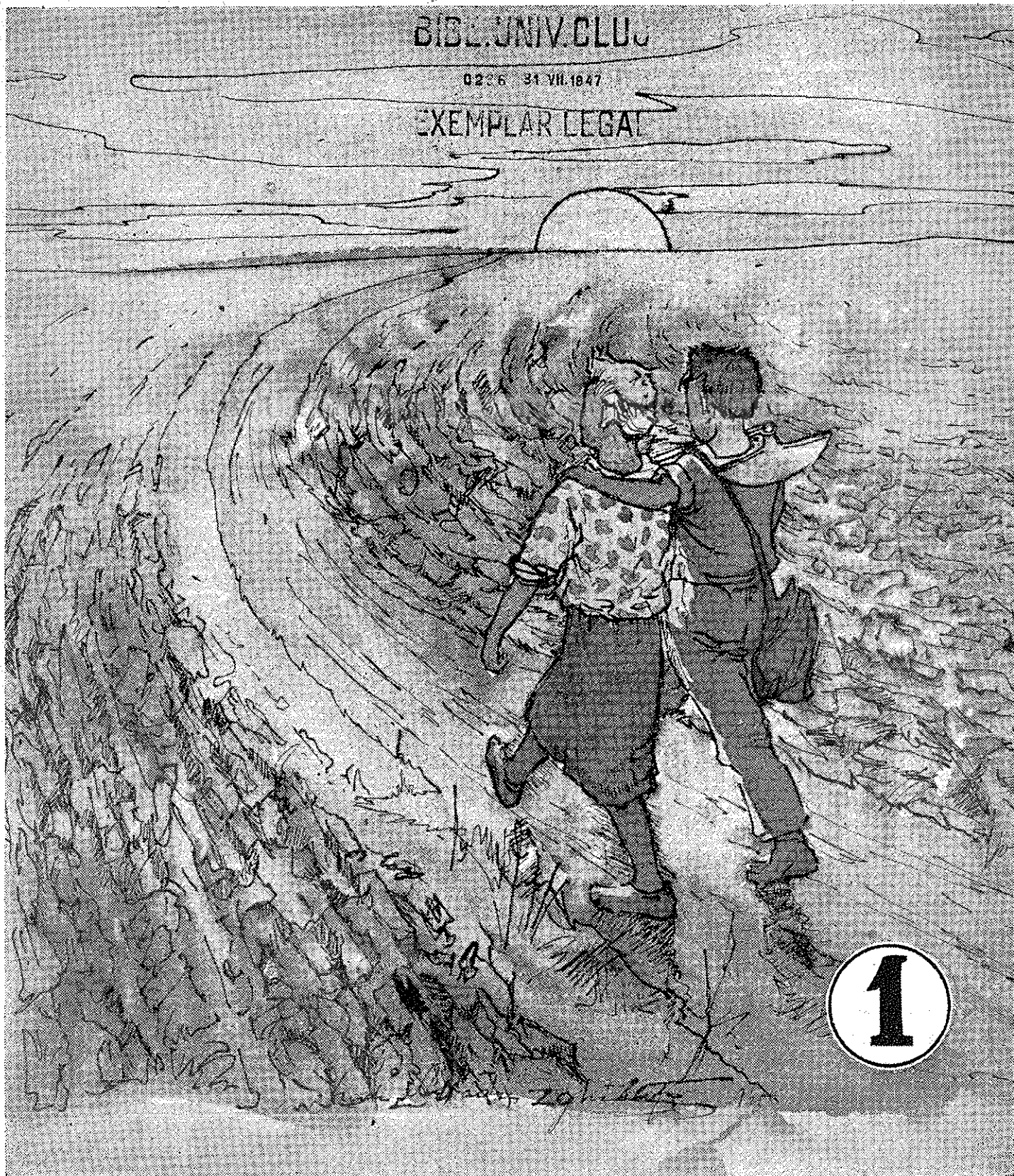
INAINTE!

REVISTA PIONIERILOR

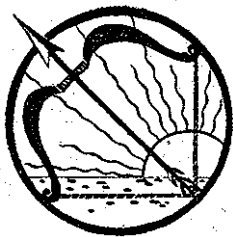
BIBL. UNIV. CLUJ

0236 31 VII.1947

EXEMPLAR LEGAL

1

INAINTE!

Nr. 1

REVISTA PIONIERILOR
APARE DE 2 ORI PE LUNĂ

5 OCTOMBRIE
1945

Redacția și administrația :

BUCUREȘTI — STRADA COBĂLCESCU NR. 16 — TELEFON 3.41.50

Poruncile pionierului

1. Pionierul iubește mai presus de orice Patria sa și poporul său. El urăște pe cei care fac rău Patriei sale și poporului său.
2. Pionierul este cinstit și drept. El iubește adevărul. Pe cuvântul lui te poți bizui.
3. Pionierul cultivă tradițiile bune și cultura poporului său. El respectă tradițiile bune și cultura celorlalte popoare.
4. Pionierul iubește munca. El caută să se desăvârșească prin ea. El respectă rodul muncii altora.
5. Pionierul are nevoie de cunoștințe ca și luptătorul de arme.
6. Pionierul iubește curățenia și ajută pe alții s'o iubească și s'o deprindă.
7. Pionierul are ochi ageri, mușchi de fier și nervi de oțel.
8. Pionierul este curajos ca un vultur. El disprețuiește pe cel laș.
9. Pionierul este mândria familiei și a școlii. El este o pildă pentru ceilalți copii.
10. Îndeplinirea datoriei este cea mai mare bucurie pentru un pionier.

ABONAMENT : 1 AN 3200 LEI * 6 LUNI 1700 LEI * 3 LUNI 900 LEI

Pionierii

Acuma e timpul cînd se formează ființa fizică și intelectuală a tineretului și cînd sufletul lui răspunde chemărilor umanității.

Acuma e timpul hotărîtor ca primăvara, cînd toate ale naturii purced în prefacere, către desăvîrșire.

Dacă începuturile vor fi rău îndreptate, păgubesc nu numai indivizii; pierde mai ales colectivitatea, care are nevoie de elemente bune pentru lunga luptă din veac spre viitorime a neamului.

Prin generațiile succesive ale tineretului bine pregătit se îmbunătățește pas cu pas și existența poporului și cultura și caracterul. Astfel putem ajunge cîndva să ne împlinim destinul, colaborînd cu partea noastră de bine la crearea unei omeniri mai bune decît cea de azi.

Războaiele, distrugerile și sălbătăcia cărora sîntem mărtori de cîtra timp au fost produsul unei educații greșite — așa putea zice criminale — din trecutul apropiat. Tineretul a fost abătut dela drumul lui firesc, care e cîștigarea culturii; a fost hrănit cu îndemnuri la șovinism și la ură împotriva altor neamuri; înclinarea lui sportivă a fost falsificată și abătută cătră pregătirea războinică.

Astfel milioane și milioane de tineri ai Europei au fost cufundați în mizerie și moarte; astfel s'a umplut pămîntul acestui continent de ruini; dezolarea s'a lăsat ca un văl cernit asupra lumii; nu este în nici un colț al Europei casă din care să nu lipsească un sprijin și în care să nu fie plîși cei iubiți.

Aceasta boală a urii să înceteze! Societatea umană s'a întemeiat pe sentimentul solidarității; progresul ei nu se poate așeza decît prin bună înțelegere și iubire. „Toți oamenii de pe pămînt îmi sunt frați,” spunea Confucius în China, acum două mii șase sute de ani. „Iubiți-vă unii pe alții” a spus Iisus. Nimic din ce are omenirea bun nu s'a făcut prin ură. Toți cuceritorii sangvinari de odinioară au trecut ca norii și ca pulberile; mormîntul lui Ghinghisban nici nu se mai știe unde-i; din trecut nu ne-a rămas valabil decît ceea ce a fost înblînzire a vieții, arta și cultura.

Așa că pionierii de astăzi ai Romîniei, adîncind acest adevăr, au datoria să se formeze pe sine în primul rînd ca elemente de cultură, fiecare în sectorul său. Școlarul învășînd cu rîvnă; de asemeni ucenicul la un meșteșug și plugarul, cu toții avînd încredere în carte și în progres.

Ieșirea lor în lume să fie cu dragoste de semen, cu iubire de dreptate, cu generozitate. Solidaritatea lor să fie pentru fapta bună, sub lumina sfintelor idealuri.

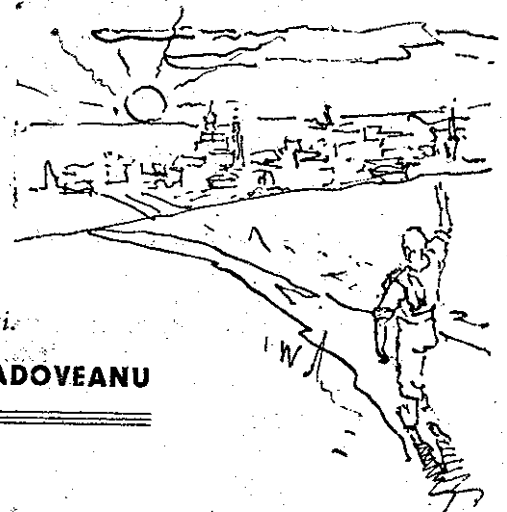
Generația fascismului, care a făcut atâtea victime, a fost educată în violență, în ură, cu ochii privind pieziș, cu părul hirsut ca al sălbaticilor din peșterile preistorice, cu dispreț pentru carte și civilizație.

Nădăjduesc și aștept dela copiii democrației priviri blînde și luminate de înțelegere, frunte senină, atitudine nobilă, suflet răspunzînd chemărilor timpului.

Aceste chemări cătră o lume mai bună și mai blîndă au răsunat adeseori în cursul veacurilor. Cînd și cînd s'au ridicat împotriva progresului sclavii urii: urmașii ucigașului Cain. După tulburările repetate, omenirea și-a revenit în fire și urmașii celor buni au reluat drumul de ascensiune.

Ași dori să nu mă duc la strămoși înainte de a vedea în țara mea tineretul devenind armată a păcii și progresului.

MIHAIL SADOVEANU

Atitudine dreaptă față de CAL

de
VLADIMIR MAIACOVSKI

Sunau copitele
Și sunând, cântau :
Grob,
Grob,
Grau!
Grob, grob, grau!

Adăpată de vânt,
Incălțată cu gheață,
De dimineată,
Peste pământ,
Ulița joasă
Era lunecoasă.
Calul se smuci
Și se poticni
Pe crupa umflată :
— Ei, las'că
N'o fi nimic!
Dar dintr'odată
Un gură-cască,
Alt gură-cască,
Mai înalt, mai mic
Se grămădiră
Incât, cei ce porneau
Să vie pe urmă
— Coadă la turmă —
Se pomeneau
Că'n câmp se'nșiră.
Și, deodată, răsul tâmp
chicoti

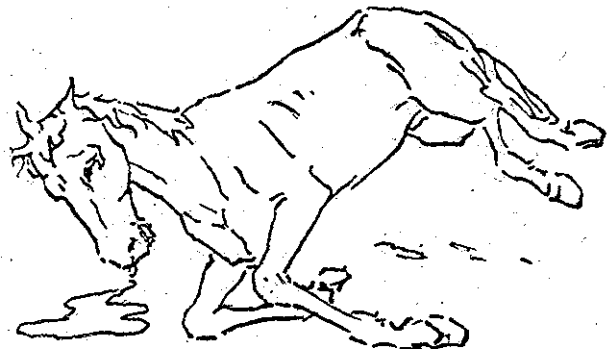
Și se auzi :
— A căzut un cal,
— A căzut un cal!
Râdea mahalagiul,
Râdea toptangiul,
Râdea pomanagiul ;
Numai eu nu râdeam,
Numai eu, în răsul lor,
Glasu-mi, n'amestecam.
Strecurat printre-al lor val,
Lipindu-mă, aproape,
de zid,
Inaintai timid
Și văzui ochii de cal.

Ulița răsturnându-se
Și desertându-se
De pașii grei,
Curgea, curgea la vale. în
felul ei.

Mă apropiai și văzui,
Picătură cu picătură
Kostogolindu-se pe bot,
Care și pentru el e o gură,
Sângele lui,
Sângele lui, tot,
Curgând și făcându-și, din
păr,
Ascunzătură.
Și nu știu ce
Măhnire animalică
Simții atunci, cum în mine,
Descălică
Și plescăind se revărsă'n
afară,
Răspândindu-se 'n sgomotul
străzii
Ca o flacără, ca o pară
Lingând urmele prăzii :
— Calul, ei, așteptați!
Calul, ascultați, ascultați!
De ce credeți că voi simțiți
răul
Mai mult de cât el ?
De ce credeți că durerea vă
doare
Mai viu ca pe el ?
Fiecare din noi, fiecare
E animal,
Și astfel, în felul lui, fiecare
E puțin-cal !

Poate că era bătrân
Și nu mai avea nevoie de
dădacă.
Sau dacă însuși gândul meu
Li păru josnic ?
Uimit rămân
In colțul meu dosnic.
Calul,
Se scutură puțin, se'nfioară
— Ca pe lac, valul —
Și deodată s'avântă,
Sare'n picioare.
Copitele în caldarâm își îm-
plântă
Și nechează încet, nu prea
tare ;
Dă din coadă, apoi, ușurel...
Și pornește — apărând în
stradă
Cum privești după el —
Ca un mare copil roșcat.
Vine apoi vesel
Și intră de-a-dreptul în
grajd.
Tropăie și se agită
Ca un mânz
După prânz.
Hei, viața, face să o trăești!
Face pentru ea, să muncești
și să trudești !

Traducere de
Ștefania Zottoviceanu Rusu

Caleașca Domniței

de
B. IORDAN

Domnița — așa îi ziceau țăranii și așa îi obișnuise ea să-i zică —, era stăpâna temută a moșiei satului. Când mergea pe moșie, călare sau în caleașca lucitoare lăcuită, sătenii se dădeau respectuoși la o parte și se închinau până la pământ. Ea abia de binevoia să se uite la ei. Și era frumoasă, și mândră, și o prețuia lumea care venea regulat dela oraș, să petreacă o săptămână prin odăile parfumate ale casei boierești. Era atunci atâta veselie și atâta risipă de fericire, încât țăranii care treceau pe lângă casa boierească, puternic luminată, stăteau în drum și se minunau de atâta huzur și de atâta lipsă de griji. Ei munceau toată vremea, cu mâinile încordate pe sapă sau pe seceră și-și duceau amarul cu resemnare.

De zeci de ani satul o știa stăpână pe Domnița și de zeci de ani o ascultau cu teamă. Să te fi ferit sfântul să-ți scape o vită pe moșia ei! Argății aveau poruncă să tragă fără milă cu pușca și să omoare vita. Iar dacă te duceai să te plângi — dacă aveai curajul. — Domnița chema vechiul și punea să te bată cu biciul de curele împletite.

Oamenii se obișnuiseră însă cu felul ei aspru de a se purta și nu îndrăzneau să se împotrivească, pentrucă o știau puternică. Mulți dintre țăranii de pe moșie au isprăvit cu viața prin temnițele orașului, înfundați de sbirii Domniței.

Dar zilele Domniței au trecut și ele, scurgându-se pe albia timpului și într-o zi s'a văzut și ea, cu mirare, îmbătrânită. Felul ei nu

s'a schimbat însă. Vieța n'o învățase decât să petreacă și să poruncească. Durerea altora n'a cunoscut-o niciodată, iar piciorul ei n'a pășit pragul niciunui nenorocit. Rămăsese tot aspră și poruncitoare. Ba se făcuse chiar și mai rea. Copiii o ocoleau de departe, când zăreau luxoasa ei caleașcă, apropiindu-se pe drumul satului, iar când treceau pe lângă conac, se strecurau cu teamă pe lângă gardul de ulucă, de teama câinilor — căci avea niște câini mari cât niște viței — bine hrăniți și puternici, cu puternice mușchiulaturi.

Dinspre conac se auzeau mereu sgomote de petrecere și cântece cântate cu alean de tineri curtenitori. Iar când ieșeau pe poartă caleașca Domniței, lumea se mistuia pe la dosuri și pe uliță nu se mai zărea decât doar praful stârnit de roțile cu cauciuc ale caleaștei.

Intr-o zi însă, pe poarta conacului n'a mai ieșit caleașca cea neagră de lac trasă de cai focosi, ci s'a strecurat încet o mașină neagră, lungă, cu un sicriu selipitor de bronz.

Domnița, îmbătrânită și sătulă de viață, murise. Pentru prima dată lumea nu s'a mai dat înlături din calea ei, fricoasă, ci au ieșit pela garduri și s'a descoperit.

Mașina neagră a purtat trupul Domniței spre oraș, unde moștenitorii l-au închis într'un mormânt de piatră. Nici moartă n'a vrut să rămână în mijlocul celor care-i asiguraseră, cu veșnica lor trudă, huzurul de o viață întregă.

Conacul a rămas trist și parcul cel mare din jurul clădirii a început să se părăduiască. Au început procesele între moștenitori pentru împărțirea pământului. Erau mulți și toți aveau drepturi. Țăranii îi vedeau venind la conac, ținând lungi consfătuiri și sfădindu-se în gura mare. Din pricina aceasta, pământul rămăsese nemuncit și paragina se întindea peste tot. Intr'un târziu, când lucrurile s'au mai lămurit, a apărut la conac un nepot plin de tinerețe și bine gătit, care a luat în stăpânire moșia și conacul. Dar nepotul era un om de petrecere, unul din acei vizitatori de odinioară, care nu s'a putut lega de conac și de sat. Trăia la oraș, înconjurat de slugi și de prieteni și venea la moșie cu o mașină luxoasă, doar pentru o zi sau două pe an. Țăranii ar fi vrut să vadă conacul animat de veselie ca altădată, căci asta le dădea prilej să constate ce deosebire este între viața celor pe care Dumnezeu i-a fericit cu de toate și viața lor păcătoasă.

De moșie se îngrijea vechilul cel vechiu și oamenii lui.

Țăranii o duceau tot așa, în sărăcie și ne-caz, căci vechilul era aspru și poruncitor, cum fusese și Domnița. El avea o piatră în locul inimii. Nimeni nu s'a putut apropia de el vreodată.

Caleașca Domniței n'a mai văzut-o nimeni trecând pe ulița satului, căci îi luaseră înainte mașinile cele care mâncau pământul din iuteală. Stătea un șopron din curtea conacului și vremea începu să roadă din ea. Lăcul crăpa și se coșcovea, scările de metal alb se înegreau și rugineau, iar ploile o spălau și o putrezeau. Nimeni nu se mai îngrijea de ea.

Douăzeci de ani s'au scurs dela moartea Domniței. Lumea începuse s'o uite și foarte puțini își mai aduceau aminte de caleașca cea luxoasă, trasă de cai negri și voinici, cu hamuri lucitoare, bătute în ținte lucitoare.

Intr'o zi a venit vestea în sat că moșia și conacul vor fi împărțite la țărani. O bucurie de nedescris a cuprins poporul. Moșia aceea peste care nu putea să treacă decât pasărea în sbor, avea să fie acum a lor, împărțită bucată cu bucată. Lumea vorbea în fel și chip, punând la cale împărțirea pământului, iar când s'a alcătuit comitetul sătesc de reformă agrară, nimeni nu s'a mai îndoit. Țăranii se adunau mai des și în fiecare creștea bucuria izbânzii. Dumnezeu nu-i uitase. Anii lor de pătımire găsiseră răsunset și dreptatea se revărsa acum darnică peste sufletele lor, apăsată de grijile vieții, ale războiului și ale lipsei.

În sfârșit, sosi și ziua mult așteptată a împărțirii pământului. Curtea conacului era plină de țărani, de văduve de război și de copii de școală, veniți cu stegulețe și cu flori

la această sărbătoare a satului. Din capitala județului sosiseră capii autorităților.

— Conacul acesta, spuse unul dintre cei sosiți, va fi prefăcut în școală pentru copiii satului. Vrem ca pe aleile parcului să se joace odraslele voastre, în vreme ce voi veți fi la muncă pe ogoare.

Mulțimea de țărani a izbucnit în urale.

Iar când dinspre Centrul de exploatare agricolă s'a auzit pufăitul greu al celor opt tractoare plecate să tragă primele brazde pe moșia boierească, bucuria oamenilor a fost de nedescris. Cu toții au ieșit în uliță și s'au încolonat pentru a merge la câmp, iar unii s'au urcat, chiorchini, pe tractoare.

O văduvă de război, Vivinia Voicu, rămasă cu trei copii, surădea. Se rezemase de șopronul sub care se odihnea caleașca Domniței, veche și ruginită, și privea bucuria mulțimii.

— Haide, Vivinio, o îndemnă o vecină, să mergem să ne primim bucată de pământ.

Un țaran voinic, trecând pe lângă ele, avu deodată o idee. Intră în șopron, apucă de oștea caleaștei și o trase afară. Caleașca scârțâi jalnic, de parcă ar fi protestat. Apoi, scoțând doi cai din grajd, îi înhămă.

— Urcă aici, Vivinio, și tu, Ileană!

Femeile se uitau, înmărmurite, la țaran.

— Ce vrei să faci?

Li se părea că săvârșesc o faptă nemaiauzită. Cum să se urce ele în caleașca Domniței?

Câțiva țărani care se mai aflau prin apropiere, înțelegând gândul consăteanului lor, strigară:

— Urcăți-vă, urcăți-vă!...

Neputând să se împotrivescă, cele două femei apărând pe ulița satului, un vuiet de urale se înălță în aer. Pe pernele roase de vreme ale caleaștei pe care se plimbase zeci de ani Domnița, stătea acum o țarancă și prietena ei.

Caleașca se urni, scârțând jalnic din încheieturi.

Când lumea văzu caleașca cu cele două femei apărând pe ulița satului, un vuiet de urale se înălță în aer. Pe pernele roase de vreme ale caleaștei pe care se plimbase zeci de ani Domnița, stătea acum o țarancă și prietena ei.

Atunci toți au înțeles sensul noii vieți și bucuria nu le-a mai fost întunecată de niciun nor de tristețe. Străbătând prin mijlocul mulțimii, caleașca Domniței era un simbol al vremurilor trecute, care dădea o mai frumoasă semnificație actului de umanitate ce se săvârșea.

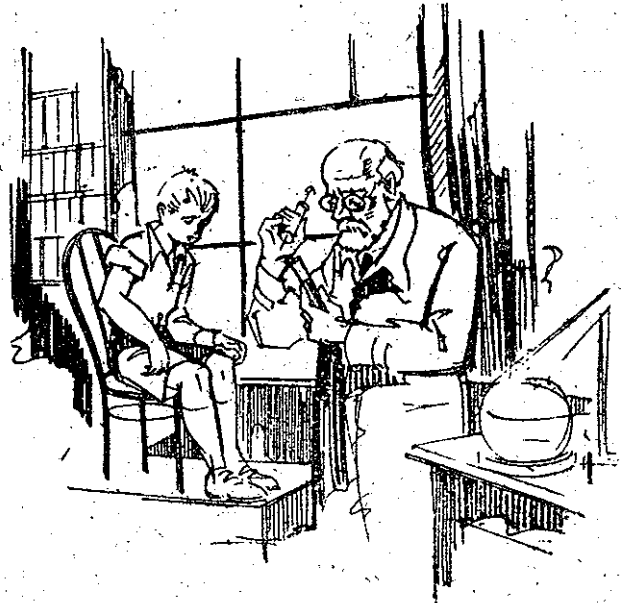
Vivinia Voicu, nefericita văduvă de război cu trei copii orfani, a fost în ziua aceea de dreptate cerească, Domnița.

B. IORDAN

Pasteur

PRIMUL COPIL LECUIT DE TURBARE

Prelucrare după
VALERI-RADAT

La 28 Septembrie a. c. s'au împlinit 50 ani dela moartea lui Louis Pasteur (1822-1895), genialul chimist, care poate fi socotit că părintele medicinei moderne. El este acela care descopere cauza bolilor molipsitoare : microbul. Tot el este acela care l-a întrebuintat pentru a preveni și vindeca bolile.

În rândurile care urmează se arată cum a fost aplicat la om vaccinul contra turbării. Aceasta s'a întâmplat în Iulie 1885.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Intr'o dimineață din vara anului 1885, marele învățat Pasteur văzu intrând în laboratorul său pe un mic alsacian, în vârstă de nouă ani, care se numea Ioseph Meister.

O femeie cu ochii înecați în lacrimi îl întovărășea. Era chiar mama copilului. Ea îi povesti lui Pasteur, că înainte cu o zi, pe când Ioseph mergea pe-o cărare ce ducea la școală, un câine tăbări asupra lui și-l trânti la pământ.

Un zidar, care tocmai trecea pe acolo, se înarmă cu o bară de fier și izbuti să gonească dulăul.

Ridică apoi copilul de jos, plin de bale și sânge și-l duse la părinții lui.

Doctorul Weber, medicul comunei, fu chemat în grabă de familia Meister. După ce arse mai întâi toate rănilor micuțului cu acid fenic, o sfătui pe mamă să plece cu copilul la Paris, chiar a doua zi. După aceea, îi dădu adresa lui Pasteur.

Pasteur îl examină cu atenție și, când văzu mușcăturile de pe trupul micuțului și chinurile care i se citeau pe față, fu adânc mișcat.

El fu cuprins de o arzătoare dorință de a-l scăpa dela moarte.

Dar, pentru ca să-i vină într'ajutor, trebuia să încerce o ultimă soluție, adică să încerce serul contra mușcăturii de turbare, care până atunci se dovedise a fi bun numai pentru câini.

Sbuciumându-se între grija unui insucces și speranța unei vindecări miraculoase, Pasteur consultă și pe alți doi medici. Ei fură de părere să i se facă micului Meister, chiar în seara aceea, prima injecție.

Pe deoparte Pasteur era bucuros că ambii colaboratori ai săi fuseseră de acord cu el că să-i facă injecția lui Ioseph, iar pe de alta se temea că procedaseră pripit și că putea să intervină vreo complicație, care să-i fie fatală micuțului.

Ioseph se temea și plângea mai înainte de a i se fi făcut injecția, ca și când îl aștepta cine știe ce grozavă operație.

Dar Pasteur l-a luat în brațe, cu răbdare, i-a introdus binișor acul sub piele și... gata! „operația” s'a terminat.

A doua zi după injecție, Ioseph se simțea bine de tot și se juca, fără nicio grijă, cu găinile, cu iepurii de casă, cu porcii de India și cu micii șoareci albi, care-i serveau lui Pasteur pentru experiențe.

În timp ce voia bună a copilului revenea încetul cu încetul, Pasteur era din ce în ce mai îngrijorat. Tratamentul urma să țină zece zile. Din zi în zi, injecțiile deveneau mai puternice și ele puteau să provoace turbarea, când nu te-ai fi gândit, în loc s'o vindece.

Pasteur se chinuia, întrebându-se mereu : „o reuși, oare ?” Noaptea era prins de fierbinteală, ca și când ar fi fost el bolnav.

Lumină

Acolo era gândul meu.

Acolo fusese vânt de toamnă și larg de câmpie.

Acolo tremuraseră fără lacrimă, florile mici ale exilului.

Acolo-și strânseseră toată tăcerea cânte. cele uitate și șterse de depărtare.

Acolo se stinsesese, încet, bătaia inimii. odată...

Odată de mult, nu mai știu de când.

Acum nu mai știu, am uitat, am uitat tot!

Acum, acolo s'a rostogolit soarele ca un bulgăre de lumină și eu m'am întins de l'am prins cu mâinile, m'am întins tare, ca o coardă gata să se rupă, ca o creangă ce de abia își poartă rodul.

Acum acolo a prins să-și tremure vârtejul cântecului fiecare fir de iarbă, fiecare picătură de apă, fiecare grăunte de vieată.

Acum acolo crește din larg de drum lumina!

MICHAELA CRUCEANU

Prin fața ochilor îi trecea mereu figura copilășului, pe care-l văzuse în ajun, jucându-se în grădină cu iepurii de casă, zâmbind nevinovat...

Acum părea că e cuprins de chinurile morții, că se înăbușe din cauza crizelor de turbare, întocmai cum mai văzuse pe un bolnav, care murise la el în spital.

Dar Ioseph dormea liniștit în pătuțul său, visa liniștit și nici nu presimțea grijile care-l chinuiau pe salvatorul său.

Ultimile injecții le-a suportat fără să scoată un cuvânt. Căpătase o mare dragoste pentru „scumpul domn Pasteur”, cum îi spunea el, și se lăsa în voia lui, să-i facă injecția pe îndelete.

Și iată că veni seara ultimei injecții, cea de-a zecea, cea mai puternică, hotărâtoare!...

Și de data aceasta, Ioseph suportă, calm, facerea injecției și așa cum se obișnuise din prima seară, își luă rămas bun dela dânsul, îmbrățișându-l cu dragoste. Apoi se duse liniștit să se culce, împreună cu mamă-sa.

Pasteur îl petrecu o clipă cu ochii, și când se închise ușa, parcă se trezi dintr'un vis...

Se duse acasă să se culce, fiindcă se simțea tare obosit...

Noaptea aceea fu chinătoare, plină de vise rele și de imagini năstrușnice. Dar, parcă, în noaptea aceasta, imaginile erau mai numeroase, iar răcnetele copilului mai puternice.

Când se trezi dimineața și deschise obloanele, Pasteur era alb ca varul...

Nerăbdător să vadă ce se întâmplase cu copilul peste noapte, el se îmbracă cât putu mai iute și fădu fuga la spital.

Ce-i fu dat să vadă, când intră în cameră? Micul Ioseph dormea liniștit și un zâmbetșăgalnic îi juca pe buze. Cine știe ce lucruri frumoase visa...

Acum Pasteur se liniști. El se convinse că pericolul trecuse. Micul Meister continua să se însănătoșească pe măsură ce treceau zilele, astfel că pe la sfârșitul lunii se putu întoarce acasă, în Alsacia, împreună cu mama lui.

Pe când privea la microscop, ultimele rezultate ale experiențelor sale, Pasteur grăi pentru sine, mulțumit:

— Da, am ieșit învingător! De acum, toți copiii și toți oamenii mușcați de turbare, vor putea fi leșiti!

IMPRESII dintr'un SAT

de NICOLAE PARODESCU

Iulie 1942. E vacanță și războiu. Plecăm care încotro și, mai cu seamă, unde putem.

Pe drum căldură, înghesuială și armată multă — Români și Nemți — în drum spre front. Nemții cântă mai puțin și nu mai arată veselie nestăpânită așa cum arătau vara trecută, la începutul războiului.

Intr'un grup de prieteni civili, un sergent român povestește lucruri contradictorii în legătură cu războiul și locurile prin care e purtat.

Toate acestea sunt semne bune pentru noi, cei ce ne dăm seama de origina războiului fascist și scopurile lui.

Sunt și mulți orașeni care se refugiază la țară. Vorbesc mult, vesel și despre orice, afară de războiu. Țăranii și soldații — dimpotrivă... Se vede că-l simt mai mult.

La orizont, apare linia ondulată a munților din ținutul B... În curând satele, văile, locurile cunoscute îmi vor surâde prietenos.

Intrăm în zona dealurilor. După o oră de mers, zăresc, în piină lumină de soare, satul meu. E mai puțin înecat în verde ca alte dăți. Și coama „Pietrei” e mai plesuvă. Se vede că e secetă.

Casele din sat au căpătat un aer mai sărac, în răstimpul celor câțiva ani din urmă, de când nu le-am mai văzut. Au răsărit, însă, și câteva mari, frumoase...

Tată și curtea bunicilor mei. Multe colțuri îmi sunt familiare din anii copilăriei. Mă învioresc cu un fagure alb și apă de izvor, apoi mă orânduiesc în pridvorul mare și umbros. În timp ce — obosit — adorm, un alaiu de băieți și fete trece pe uliță cu „caloianul” :

*Deschide cofițele,
Să curgă ploițele,
Caloene, Caloene!*

Caloene, Caloene!

Ecoul se stinge departe, iar jarul și nemșcarea continuă să apese: idolul ploii nu se'ndură.

Dar, chiar de a doua zi, aceste impresii ușoare și îndepărtate începură să se topească în altele mai precise și mai grele.

A-ââ... A-ââ... A-ââ...

Sughituri prelungi și desperate se aud din mai multe părți de-odată și se pierd departe, ca ecourile... E tusea măgărească.

Și, câte-odată, lupta aceasta desperată a plămânilor pentru aer se'ntetește atât de mult, încât pare-că toți copiii din sat, toți copiii din lume tușesc, se sufocă și țipă după ajutor.

Pe drum se văd copii de 2-3 ani căzuți — istoviți de tuse — cu gura'n praf și vărsând ceva alb. Iar, pe drumul cimitirului, mamele se 'ntrec aproape zilnic, care să-și cânte mai frumos jalea...

În multe case, o surioară de 8-10 ani îngrijește singură de cei mici. Mamele au „scoborât la câmp” ca să câștige câțiva saci de porumb. Cei mai mulți tați sunt duși departe cu războiul.

Pentru cine, pentru ce — nu-i lămurit nimeni. Iar Donul, Caucazul, Volga răsună ca niște blesteme pentru mame și copii.

Astăzi, prietenul meu Mitiță mi-a spus, în șoaptă și cu priviri speriate, că pe „nea Dumitru din deal l'a 'mpușcat as 'noapte jandarmii”.

— „?!...”

NORUL CU O STEA LÂNGĂ SÂN

*Treceam prin lume, nor întunecat,
Cu fulger și cu potop de ploi în piept.
Dar lângă sân-mi o stea s'a culcat
Și vai! nu mă 'ndur s'o deștept.*

*Nu pentru gingășii sunt eu trimis.
Cum să te fac, stea mică, să'nțelegi?
Somnul tău blând mă fură cătră vis.
Ci eu am alte legi.*

*Arbori trufași se 'nălță fără roadă:
Uitară ce sânt.
Câmpuri setoase așteaptă să cadă
Mană pe pământ.*

*Și eu, trimisul nor întunecat,
Cu fulgere și cu potop de ploi în piept,
Veghez o stea ce lângă sân-mi s'a culcat
Și nu mă 'ndur s'o deștept!*

MIHAI BENIUC

— „L'au pândit și l'au găsit când sărea
gardul dinspre pădure...”

— „?!...”

— „Era dezertor, c'a fugit de pe front.
...Venise bietul „nea Dumitru” tocmai dela
Stalingrad să vadă dacă ai lui au mălai în
pod și dacă vaca nu rămăsese cumva stearpă.

Pe Mitiță l'am cunoscut în grădina cu pomi
din spatele casei. Are 13 ani și se ocupă cu
pășutul caprelor. Sunt șapte copii în casă.
Tatăl lui e mai mult concentrat de trei ani
încoace. E ordonanță. Maică-sa e la „câmp”.
Au două capre și laptele lor le e toată hrana.

Mitiță e inteligent, îi place să afle de toate,
cântă minunat din fluer și, pe de-asupra, e
mare meșter: în orele lui de joacă, mi-a cio-
plit cu „ciacâia” lui grosolană un războiu de
țesut în miniatură. Se mișcă întocmai ca un
„războiu” adevărat, numai că „urzeala” care
i s'ar potrivi nu există decât în vis. Bunul
meu prieten nici nu bănuiește ce minuni ar
putea plăsmui mânuțele lui dăruite, dacă ar
primi puțină învățătură dela meșteri mari
în fabricile dela București! El împletește a-
cum „pleasnă” pentru biciul cu care mâine
și multe alte zile, în zori, va trebui să-și ducă
caprele la păscut.

Sora lui mai mică, Victorița, „a'nceput iar
să se cojasecă” și „d'aia nu mai vine” împre-
ună cu celelalte fetițe să le citească isprăvile și
omenia ursului polar „Fram”. Pelagră, zâna

aceasta urâtă și turbure la minte, stăpânește
pe acolo pe unde copiii duminică un codru de
mămăligă numai în câteva linguri de lapte.
Ouăle brânza, laptele le duc fetele la fârg
și domniile le dau în schimb basmale colorate.

Aici în P... și câinii sunt scheletici și spe-
riați. Ii întâlnești ca pe niște vedenii prin li-
vezi, atunci când e țipenie, căutând fructele
căzute pe jos. Și nu știi pentru ce i-or fi bă-
tând și ocărând atâta oamenii!...

Dar, cine are inimă atât de tare, încât să
poată scrie despre toate suferințele și întune-
recul în care se scurge viața poporului de
prin aceste locuri frumoase și roditoare.
Multe animale dela oraș duc o viață mai ome-
nească decât mulți oameni dela țară.

Mă gândesc la unii motani, care nu se mai
ostenesc să prindă guzgași, pentru că au zil-
nic de-a gata porția de carne frumoasă.

Mă gândesc la ruda mea din P..., care, vă-
zându-mă într-o zi împărțind o bucată de
pâine cu prietenul meu Mitiță, m'a chemat
de o parte și mi-a spus cu toată seriozitatea:
„Nu-i mai da pâine, că-l spurci!”

— „Nu-i un păcat așa de mare” — am răs-
puns.

— „Da, dar când ai să pleci, n'o să mai
vrea să ia mămăligă'n traistă, dimineața,
când pleacă cu caprele...”

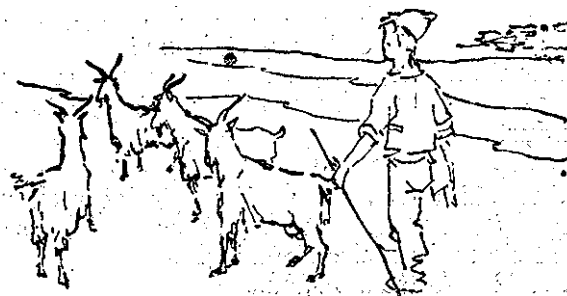
Sunt toți, înrăiți.

Dar, am văzut că tot mai buni sunt acei
ce se hrănesc numai cu mămăligă muiată'n
oțet, decât cei ce stăpânesc livezi, fânețe și
oi multe.

Cu câteva zile mai înainte de plecare, am
fost cu prietenii mei cei mici la culesul pru-
nelor. Acolo ne-am fotografiat o ultimă dată,
iar ei m'au rugat să le trimit dela București
fotografiile și cărți frumoase.

În ziua plecării, Mitiță mi-a adus o pălă-
rie plină cu mere altoite din grădina lui.

...Dealurile acoperite de verde palid, satele
din văi se pierd în lumina caldă de toamnă.
Mă gândesc la vremuri mai fericite, când nu
va mai fi războiu, când copiii din P... vor a-
vea lapte de ajuns și cărți ce povestesc de-
spre copii curajoși, despre țări străine, când
doctorii cu inimi bune nu vor mai lăsa pe
copii să moară, când chipurile mamelor vor fi
zâmbitoare...

DOUĂ PAIE la trei măgari

Schița: Două paie la trei măgari a apărut în volumul cu acelaș nume, sub dictatura regelui Carol II. Ceeace m'a determinat să scriu această carte a fost să reamintesc tineretului țării noastre mizeria și umilința pe care noi le-am avut de îndurat pe timpul ocupației germane, în 1916—1918, ajutându-i ca, în lumina acestei experiențe triste, să știe să-și apere patria, împotriva cotropitorilor nemți. Acesta e cuprinsul cărții, azi apărută în a treia ediție sub titlul: Din copilărie.

I. PUȚURI

Imi aduc aminte ca azi.

Era o zi caldă de început de toamnă. Frunzele copacilor se desprindeau alene, una câte una, și s'ășezau pe covorul verde închis de bălării, care acopereau șantul drumului.

Pe ulitele satului, apăreau pâlcuri-pâlcuri de copii desculți, în cămășuțe curate, lungi până la călcăie, îmbrăcați în ilice de lână, cu pălării de paie pe cap sau cu căciuli de oaie și cu ghiozdanele de cânepă la șold.

Incepea școala.

De un an de zile și mai bine, azeam vorbind într'una în casă, că 'n toamna asta am să merg și eu la învățătură.

Și toamna venise.

— I-ai făcut, fa, ghiozdan copilului? întrebă mama pe vecina Lina.

— I-am făcut, fa! Dar tu?

— Și eu! I-am făcut unul din chimbrică.

Măine se duc și ei la școală, zise ea, c'un aer de mândrie, și parcă-i creștea inima de bucurie.

— Păi, fată Cheră! zise vecina. Cum trece vremea?...

— Tu ce vrei să faci pe fi'to dacă-l dai la școală?

— Mecanic. Ca vecinu' Iorgu. Ai văzut ce mașină de troierat a adus în sat?

— Dar tu, fa, ce vrei să-l faci pe al tău?

— Popă, răspuse vecina. Să mănânc și eu pâine moșmonită după urma lui, că destul pătinesc, biata de mine.

— De, fa Lină, zise mama. Pe vremuri ajungeai popă ușor. Tinere de minte să fi avut. Bunicu' lui Moș Ghiță, socru-meu, dacă l-a pus protopopul să zică:

Agi-aigea

Cagi-aigea

Fagi-aigea

Dagi-aigea

Ics

Ipsilon,

Blagoslovește-l Doamne, și-a zis ca el repede, fără să greșească, l-a făcut popă în Gioroc. Și răposatul cu asta boteza, cu asta cununa, cu asta 'nmormânta. Dar acum s'a sucit lumea, fată Lină. Vă să știi carte.

— Că bine spui tu, Cheră. Numai să-i țină Dumnezeu sănătoși...

Pe noi însă, parcă ne trăgea cu arcanul în curte la nea Ion al lui Tolan, unde era școala

primară pentru copiii de clasă întâi...

Pe vremea aceea satul nostru n'avea școală pentru toți copiii la un loc și învățătorii mergeau cu școala, ca țiganul cu cortul, anul ăsta la un ruman, la anul la altul, și tot așa... Pentru cei mici, ca noi, se 'nchiriasse o magazie la nea Ion, fiindcă avea două și una îi sta de prisos, taman la margine de tot, în ogrăzi, lângă arii, unde țin oamenii șirele de paie.

Curtea lui nea Ion era destul de arătoasă. Avea bătătură mare și frumoasă. Când intrai pe poartă, întâlneai în față casa, ridicată sus, cu scară și cu pălimar. În stân-ga, erau așezate în rând, leaurile pentru vite, pățulul cu porumb, magazia cu grâu, șopru pentru car, căruță, sanie, plug, roțile, grapă, semănătoare, secerătoare și alte unelte trebuincioase pentru munca câmpului.

În dreapta era magazia, în care se înșirau băncile de școală, înghesuie una 'ntr'alta. De jur împrejurul curții se'tindeau ogrăzile cu pruni, până la arii.

Nea Ion și mai ales Dada Maria, nevasta lui, ne cam cunoșteau ei binișor ce fel de poame suntem, fiindcă ne vedeau destul de des scoțând pârmații dela garduri, ca să intrăm la prune.

De asta însă, nu s'ar fi sinchisit ei prea mult, fiindcă nu tuam din pruni lor. Dar, cum stau ei la margine de sat, aveau o puzderie de găini, care mișunau prin ogrăzi și de multe ori le auzeau cârâind sau cotecădăcind a cotonogea-lă, și te pomeneai ca din senin cu Dada Maria, cu ciormagul târâș după ea prin pruni, făcând un târăboiu de-ți luai lumea în cap.

— De ce dați, mă, cu pietre după găini. plesni-r-ar fierea 'n voi să plesnească... pun eu mâna pe voi, de nu v'oi desela în bătaie... fi-r-ați și (da-v'as) cu cine vă are...

Și-acum, hai la școală. dacă ești viteaz și te țin curelele și intră 'n curte la Dada Maria a lui nenea Ion. Așa că închipuiesc-și oricine, cam cum ne făcea nouă cu ochiul școala din curtea lor.

Primele zile săream pârleazul prin dosul magaziei, prin grădină, pânduam pe Dada Maria până intra în casă și, târându-ne pe lângă perete, ne strecuram în clasă. Când ajungeam aci, eram la largul nostru, fiindcă doamna învățătoare nu îngăduia la ai lui Tolan să calce pragul școalei.

La început, Doamna ne spunea povești, ghicitori și poezii frumoase. Dimineata, ziceam cântând cu toții:

Cântă cocoselul

Des-de-dimineată,

Școală-te, copile.

Școală-te pe față.

Și cam pe toate le învățam cântând.

Când am ajuns, de pildă, la tabla înmulțirii am învățat-o tot cântând.

Patruzeci de țânci ne umflam în guse, care mai de care și când îi dam drumul pe glasul de sus, dârdâiau pereții magaziei :

— Unu — or unu — unu,

— Unu — or doi — doi,

— Unu — or trei — trei,

— Unu or patru — patru,

— Unu or cinci — cinci.

Dela cinci în sus, schimbam tactul: pițigăiam glasul și-l făceam mai lung.

În recreația mare, Doamna se mai ducea pe acasă, fiindcă era aproape de școală și noi, cum ne îndrăgostisem de tabla înmulțirii, încălecam pe bănci și cântam, bătând cu călcăiele în scaune și cu tăblițele unul în capul altuia, că de multe ori ne găsea Doamna învălmășiți unul peste altul, cu jujeul tăblițelor atârnat de gât.

— Copii, ne mustra ea, ce e gălăgia asta? De ce nu sunteți cumiți și mă supărați? Dacă vă mai găsec așa să știți că nu vă mai învăț nicio poezie.

— Doamnă, schinciam câte unul, mi-a spart Nicu tăblița și mă bate mama, hăăă...

— Așa, Nicule?

— Nu, Doamnă, când am zis unu — or unu — unu...

— Am să-ți rup urechile. dacă nu ești cuminte.

În clasă se făcea liniște, că auzai musca bâzâind pe sus. Și Doamna continua cu noi lecția de unde rămăsese.

— Am ajuns la tabla 'nmulțirii și tu nici acum, Mitre, n'ai învățat să faci pe 3 și pe 5. Asta e trei? Asta e cinci?

— Ba eu le fac, Doamnă, dar ele nu se fac...

— Ba ești lenes, Mitrule, și am să te spun la mamă-ta, că nu-ți place cartea.

— Maica, răspuse Mitru, mititel cât o lîndină, mi-a spus că-mi dă cinci puști cu galbeni, când m'oi face mare.

— Și ce-ai să faci cu ele, când te-oi face mare?

— Mă fac boier, așa zice mama...

— Ai să te faci, Mitrule și boier, dar până atunci să 'n-veți să faci numerele, că, dacă nu, mai faci odată clasa 'ntâi.

Pe la o vreme, ne-apuca un fel de leșuală, din pricina foamei, fiindcă veneam de acasă pe „inima nemâncată”.

Lunea, marțea, miercurea și vinerea, o duceam noi cum o duceam, — târâș-grăpiș, — dar când venea joia și sâmbăta pomenilor, din recreația

mare o ștergeam unu câte unu și ne 'ntâlneam pe uliță, la pomană. Așteptam sughițând să vină joia și sâmbăta. Ne era gândul numai la fier-tura de varză cu carne și la ciorba de pasăre.

Gustul fierturii dela pomană nu-l găseam niciodată în casa noastră, unde ni se a-creau mâtele cu fâsui și iar fâsui, tot timpul. Pe când la pomeni, când te-ășezai la masă și-ți puneai dinainte varza cu carne, făcută cu pătlăgele roșii sau cu boia, te năvălea un miros înneacăios de mâncare bună și gustoasă că tot să fi mâncat și nu te-ai mai fi săturat.

Noi țineam minte sorocul pomenilor pe ulițe, și nu ne păcăleam niciodată. Așteptam în cuncea dadei cu pomană pe popa Nicolae, să zică mai de grabă „pomeneste Doamne” și când vedeam că întârzie prea mult, ieșeam în drum și ne uitam în calea lui. Dacă vedeam, stărcind pe lângă gard, căteaua lui moș Bălă din Voinesti, atunci știam că s'apropie și părintele Nicolae; că ea ne da de veste totdeauna. Învățase, a-furisita, pe de rost, toate glasurile clopotului dela biserică și știa când bate de utrenie, a mort sau a pomană, și tipa-tipa, se târa binișor pe lângă uluci și se oprea tocmai la pârleazul din fata bisericii. Aci, aștepta 'n două labe pe părintele Nicolae, până ieșea din biserică și nu-l slăbea din urmă până ce nu termina pomenile. Femeile cunoșteau că-teaua lui moș Bălă, din Voinesti ca pe un cal breaz dela o poștă și-i aruncau fiecare câte-un os sau câte o bucată de pâine.

Noi, cum o vedeam pe uliță, ne îngrămădeam la cunie, ca s'apucăm loc la masă.

După ce părintele făcea o-bișnuita slujbă, dada cu pomană puneă într'un cos de nuiele, pe un taer, cotoaele de cocos și pieptul, fripte la tavă sub țâst, apoi o oală cu ciorbă de pasăre, colacul cel mare din capul mesei, coliva cu nucă și zabăr, o sticlă de vin și una de țuică curată, le

avelea evlavios într'un peșchir, nou-nouț, și le ducea la Taica Popa acasă. Nouă ne sticleau ochii după așa bunătați și când ne puneau și nouă fiertura la masă, ne ncaeram pe strachină cu lingurile și băplăiam ca flămânzila. Și până să vină felul al doilea de mâncare, mai ziceam o cântare din tabla nmulțirii, ca la școală, bătând cu lingurile n masă și strigând:

— Unu-or-un — unu ;
— Unu-or-doi — doi ;
— Unu-or-trei — trei.

Cum isprăveam fiertura din strachină, o luam dela început și o țineam așa până ce treceau pe dinaintea noastră toate mâncările ce se gătiseră.

La sfârșitul mesei, ca Dumnezeu să primească cu dragoste în împărăția sa mirosul bucatelor, din al cărui frupt se ospătase golănimea satului, tușa cu pomana ne mai da și câte un păhărel de vin, că eram copii nevinovați și fără de păcate.

De multe ori se'ntâmpla însă, că n'apucam bine să ne ștergem mâncarea dela gură și să zicem și noi din toată inima: „bogdaproste”, că ne pomeneam pește noi cu smintitul de servitor al școlii, înjurându-ne de iconostas, mamă, mamă... și fugărindu-ne ca pe iepuri, înapoi la școală.

La namiazi, când ne ntorceam acasă dela școală, c'o țară docsa la glavă, pe drum, ne ntâlneam cu unchiu Pătru, fratele tatii mai mare, care, tam-nisam, ne-aținea calea și ne puneau niște întrebări sucite că ne venea să fugim ca de ciură decât să dăm cu ochii de el.

— Ia să-mi spuneți voi, picilor, ne'ntreba el, cum să'mpart eu două paie la trei măgari, ca să-i împac pe câteși trei și să nu supăr pe nici unul? Acum o să văd eu, dacă ați ajuns cu învățatura până la genunchiul furnicii sau ați rămas tot la glesne.

— ! ? ? ?
— ! ? ? ?

— Două paie la trei măgari! Ne miram noi de așa născocire, ridicând din umeri.

— De ce nu le dai trei paie, unchiule, dacă ții să nu se supere niciunul, îl întrebăm noi cinstit.

— Fiindcă n'am decât două, răspundea el repede.

— Dai un pai la unul și un paiu la altul, zise Mitru.

— Și la cel de-al treilea, ce să-i dau eu să mănânce? Tros-cot? ne râdea el în nas.

— Poi, — gândirăm noi — atunci le dăm pe din două și dăm la fiecare câte un paiu.

— Și dacă le dați pe din două, două și cu două nu fac patru? Și dacă dai câte un paiu la fiecare, nu mai rămâne un paiu și se încaeră măgarii pe el?

— Tțâă... făceam noi! Cum

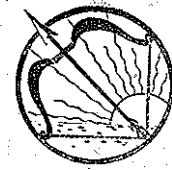

naiba de mai rămase unu?! Iar ne băgase'n fundătură.

Ne gândeam, ne suceam, — că n'ajunsesem cu cartea până la regula împărțirii—despărțeam măgarii de o parte, paiele de alta, dar de geaba, fiindcă nu ieșeam la socoteală, așa cum vrea unchiul Pătru.

Dacă vedeam și vedeam că suntem încolțiți rău de tot la strâmtoare și că nu era chip să scăpăm cu fruntea sus, ne țaram binisor pe spate pe lângă ulucă, zicându-i:

— Ia ascultă, unchiule Pătru, n'ar fi mai bine să dai d-ta țărăte la măgari? Și-ai să vezi cum le priește...

EMBLEMA PIONIERILOR

Poporul nostru a suferit de-alungul veacurilor și, mai ales, în ultimii douăzeci de ani, un întreg șir de siinicii, care a culminat cu dictatura fascistă. Fascismul ne-a adus rășboiul nedrept, cu tot cortegiul lui de suferințe. Dar, la 23 August 1944, poporul românesc, eliberându-se din cătușele fascismului, și-a câștigat cu armele în mâini dreptul la o viață mai bună.

...Mărețul răsărit de soare, care-și revarsă lumina de-asupra pământului țării, simbolizează începutul acestei ere noi de adevărată libertate și independență a patriei noastre.

De veacuri luptă țaranii noștri pentru stăpânirea pământului pe care-l muncesc și a roadelor lui. După victoria asupra fascismului, acest vis al lor s'a împlinit în întregime.

...Orizontul neted al câmpului proaspăt arat de pluguri, peste care răsare soarele dimineții de primăvară, simbolizează începutul acestei ere noi de eliberare a muncii productive în toate domeniile.

Siiniciile din trecut și, mai cu-seamă, ultima — cea mai apăsătoare — aceea a fascismului, a însemnat încătușarea puterilor trupești și sufletești ale poporului, îndrumarea lor pe căi nedrepte și întunecoase, anti-progresiste.

...Arcul întins și săgeata care stă să-și ia zborul simbolizează încordarea energiilor noastre tinere—ale pionierilor — pentru reconstruirea unei patrii mai fericite pentru toți cei ce muncesc și crearea de condiții prielnice avântului spre zările necunoscute și țintele îndepărtate ale spiritului.

Intr'un cuvânt, emblema noastră a pionierilor simbolizează libertate, lumină, avânt și muncă pentru mersul înainte al patriei și al poporului, pentru progres. De aceea deviza noastră sună: „In slujba poporului, înainte!”

I. PUTURI

In TABARA

Tineretul progresist, secția pionieri, a organizat în vara aceasta, o tabără în comuna Rășinari. Timp de trei săptămâni, tinerii progresiști au urmat un curs de inițiere pentru a deveni mai târziu îndrumători de pionieri.

Deschiderea taberii: ridicarea pavilionului

Razele soarelui pătrund ca niște săgeți printre vâlcelele împădurite, până în văgăuna Rășinarilor.

În tabără, toată lumea încă doarme. Numai schimbul trei de planton motăie pe treptele scării din sala școlii, unde suntem încartiruiți. Prima noastră grijă este să-l scoale pe pionierul semnalizator al trezirii. Sirena este înlocuită cu un acordeon, care, la orele 6.15, umple întreaga clădire cu un semnal polifonic. De aici, de colo, se aud proteste: „Mai lasă-ne, mă frate, încă o țără bare-mi”.

Domnul acordeonist își face datoria, trecând dela semnal la diferite cântece pionierești și populare, îmbietoare la joc.

Curtea taberii devine într-o clipă un adevărat furnicar. În costume de baie, unii mai friguroși, alții mai puțin, o luăm la vale, alergând până la râu, unde ne spălăm după programul de înviorare. La întoarcere în tabără, toți suntem cuprinși de dorința de a isprăvi cât mai repede treaba în dormitor: aranjarea patului, măturatul paielei, și la urmă, mai greu sau mai ușor, închegăm coloana tăbărașilor pionieri spre a merge la mult așteptata și dorită tabără de pioniere, unde luăm și masa.

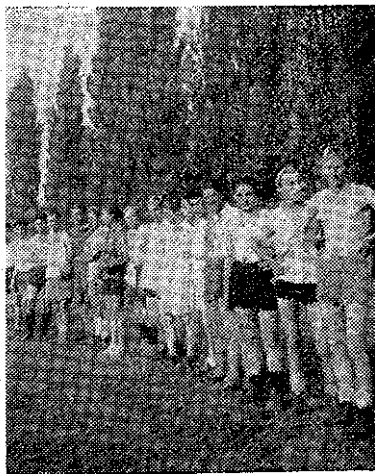
Trecem prin sat cântând.

Pentru a câta oară aude satul marșurile și cântecele noastre?

Dar, suntem convinși că gospodarii nu sunt supărați și, ceea ce ne bucură mai mult, e că mai toți copiii satului, viitorii pionieri, cântă toată ziua imnul pionierilor:

„Noi pionierii ducem lupta”

Intr'adevăr, noi pionierii ducem lupta: o luptă grea, în primul rând cu noi, pentru a alunga din sufletele noastre rămășițele unei educații greșite, pentru a ne purifica mintea de ceea ce fascismul întunecat ne-a înveninat ani de zile; luptăm cu noi, pentru a deveni oameni, care să consimtă la o disciplină conștientă și creatoare. Vrem să ne educăm în spiritul dreptății, să asimilăm noțiunile de bază ale culturii, pentru ca în viitor să judecăm evenimentele cu obiectivitatea și sinceritatea caracteristică marilor suriete democratice. De aceea, am consimțit cu toții de a asista la cursurile de luminare

asupra celor mai serioase probleme de azi și de totdeauna, probleme politico-sociale, care dau naștere unui sentiment patriotic sănătos.

După gimnastica minții și a spiritului, ne întărim corpul, jucând foot-ball, voleyball, atletism, înot, însoțite toate de bună voie generală, de cântece pionierești.

La masă, după un asemenea program, toată lumea mănâncă cu poftă.

Mâncarea e bine gătită. Tăbărașii noștri au dat tot concursul ca să fie gustoasă și îndestulătoare. Echipele de serviciu la căratul apei, la spartul lemnului, la bucătărie, primesc laude și felicitări binemeritate...

Apoi vine ora de odihnă. Oboseala te leagă de saltea, burduf... Unii citesc sau joacă șah.

După amiază, toată lumea își completează caetele de studii și prelucrează lecțiunile predate dimineața.

Spre seară, se face puțin sport, se cântă, se joacă, — un adevărat șuvoiu de voie bună!

Așa vom pregăti cu voie bună, cu înfrățire, cu dragoste, cu elanul de nestăvilit al tinereții, vindecată și redată poporului, o viață nouă.

Seara e îmbietoare, îmbălsămată cu mireasma codrilor adânci, și în minte stăruie deviza pionierilor de pretutindeni, făuritori de drumuri noi, în viața scumpei noastre patrii:

In slujba poporului, înainte!

Sport.

MINGEA IN ZIG-ZAG

O variantă simplificată a jocului „Mingea Vânătoare”. Se poate juca fără mingi și benzi colorate.

Jucători: 20—40.

Material: două mingi de Volleyball.

Teren: Sală de gimnastică, curte.

Impărțire și aranjare. Se aleg două echipe. Una „roșie” și una „albastră”.

Arbitrul face alegerea în așa fel, încât forțele să fie echilibrate.

Jucătorii aceleiași echipe se așează față în față, în zig-zag, la o distanță de patru pași, în număr egal, înapoia unei linii bine marcate, (de preferat cu var) la un pas întreval. Ambele echipe se găsesc în fața arbitrului, distanțate după posibilitate.

R O Ș I

A L B A Ș T R I

Mersul jocului. La un semnal dat, se lansează mingile de către primul jucător din fantul drept al fiecărei echipe, astfel ca ele să treacă prin mâna fiecărui jucător și cât mai repede în zig-zag. Când mingile au ajuns la ultimul jucător, se trimit înapoi în același fel. Echipa a cărei minge a parcurs un număr de ori stabilit 0rumul arătat și a ajuns prima la punctul de plecare, a câștigat jocul.

Reguli. Mingea se prinde și se aruncă cu amândouă mâinile. Jucătorul care a scăpat mingea o ridică singur și o aruncă de la locul său.

N. B. Cu cât traectoria mingei este mai scurtă, cu atât viteza jocului este mai mare.

PIONIERI,

Ce v'a plăcut din această revistă ?
Ce nu v'a plăcut ? Pentru ce ?—
Răspundeți bine motivat.

Scrieți cu grijă impresiile voastre
cele mai deosebite în legătură cu fapte
sau întâmplări trăite și care vi se par
că ies din obișnuit. Dacă cele trimise
prezintă interes și valoare, le publicăm
sau vă răspundem cu lămuriri, apre-
cieri și îndrumări.

Așteptăm scrisorile voastre.

REDACTIA

Adresa: REVISTA „INAINTE”

Cobălcescu 16, București

filatelie

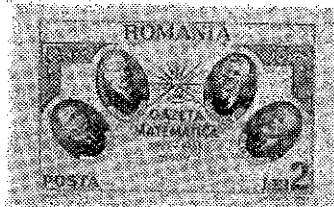
JUBILEUL „GAZETEI MATEMATICE”

În anul acesta s'au împlinit 50 de ani de la apariția primului număr al revistei „Gazeta Matematică”.

Revista a luat ființă din inițiativa unor tineri ingineri care lucrau la construirea liniei ferate Fetești-Cernavodă. În primul număr, apărut la 15 Septembrie 1895, ei arătau rostul „Gazetei Matematice”: „Scopul acestei reviste este: 1) Publicarea de articole originale de matematici; 2) Dezvoltarea gustului pentru studiul acestei științe și al cercetărilor originale”.

Influența acestei reviste a fost covârșitoare. Prin lucrările originale publicate, prin problemele propuse și publicarea soluțiilor, prin concursurile organizate, a ajutat învătământul matematic, desăvârșind pregătirea științifică a nenumărate serii de viitori profesori de matematici, ingineri și ofițeri.

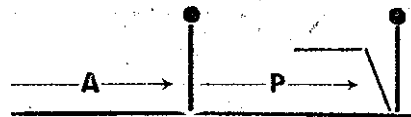
Pentru sărbătorirea acestui eveniment, s'a emis o serie compusă din două timbre: un timbru de 2 lei, culoare brună și al doilea de 80 lei, culoare albastră.

Efigiile de pe timbrele de doi lei sunt ale principalilor susținători ai «Gazetei Matematice»: Ion Ionescu, G. Țițeica, A. G. Ioachimescu și V. Cristescu

JOCURI

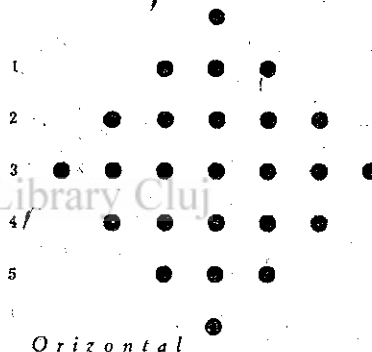
MANEVRA IN GARĂ

Într-o stațiune de cale ferată, acceleratul (A) a ajuns trenul personal (P) și trebuie să-i ia înainte. Stațiunea, în afară de linia principală, nu are decât o linie moartă în care nu poate intra decât jumătatea unui tren.

Totuși acceleratul a plecat înaintea personalului. Cum s'a manevrat?

JOC IN ROMB

Orizontal

1. Plantație ce rodește în această epocă a anului.
 2. Instrumente cu coarde.
 3. Tineretul organizat într-o țară vecină
 4. Pronumele unei cititoare a revistei
 5. Epocă.
- Vertical la fel

știati că...

...în apa de mare se găsește și aur, în proporție de 50 mgr. la metrul cub ?

Socotind volumul total al apelor mărilor și oceanelor de 1.330.000.000 km.³, ar rezulta o cantitate de aur de 66.500.000.000 tone.

...apa de mare conține, în mijlociu, 35 gr. de săruri la gr. de apă. Din această cantitate, 27 gr. sunt sare de bucătărie.

Dacă s'ar evapora toată apa mărilor și oceanelor, sărurile ar acoperi întreg globul pământesc cu un strat gros de 47,50 m.

...marile zăcăminte de gaz metan, care formează una din marile bogății ale României, au fost descoperite din întâmplare ?

În 1908, statul ungar începuse cercetări în Transilvania, pentru a găsi săruri de potasiu. Sărurile de potasiu sunt foarte căutate de agricultură și industrie. În loc să se dea peste ele, a fost găsit metanul.

Zăcămintele din Transilvania sunt cele mai mari din Europa.

Rezervele probabile de gaz metan ale României ar fi de cca. 500 miliarde m.³

Mars de pionieri

Mars

Text } T. TEJEANU
Muzica }

The musical score is written in 4/4 time and consists of five systems of staves. The lyrics are written below the notes. The score includes dynamic markings such as 'rit' (ritardando) and 'I.V.' (ritardando), and concludes with a double bar line and a repeat sign.

Sau si ci - pit no - rii de pe ce rul nos - tru, al li - ber - ta - ti soa - re - a ri - ta -
rit de - a cum 'na - in - te gri - ja mun - ca noas - tra e sa - nva - tam a - l pa - stra in - ti - ne -
rit de - a cum 'na rit! noi pi - o - nie - ru - du - aem lup - ta a - -
la - turi de cei ce pre - tu - resc, lu - bi - rea - de - va - rul si dre - p - ta - tea pa - sind cu
vo - io - si - e spre pro - gres gres.

S'au risipit norii depe cerul nostru,
Al libertății soare-a răsărit!
De-acum nainte grija munca noastră
E să nvățăm al păstra întinerit

Refren:

Noi pionierii ducem lupta
Alături de cei ce prețuesc
Iubirea, adevărul și dreptatea
Pășind cu voioșie spre progres.

bis

Înaintașii ce-au căzut în luptă,
Poporului s'aducă libertăți,
Lăsaț'au pentru noi îndemn la muncă
Și pildă de curej la greutăți.

Refren:

Cu voioșie și joc vom face toate
Și sănătatea ne vom îngriji
Căci astăzi noi suntem nădejdea țării,
Mândria zilei de mâine noi vom fi.

bis

Refren:

(Veniți deaceia cu noi cu toții,
prieteni,
Să aflăm cultură, știință, adevăr
Căci numai astfel înfăptuim
progresul,
În slujba patriei și-a întregului
popor
bis

Comitetul de Redacție : CAVARNALI V., GOSCHIN I., IONESCU E., IORDAN B., ȘOIMULESCU I.